

Sygn. akt II Ka 270/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSO. Anna Łaszczych (spr.)

Sędziowie SO. Magdalena Dąbrowska

SO. Wiesław Oryl

Protokolant Marlena Achcińska

przy udziale Prokuratora Okręg. Ewy Budzińskiej

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2014 r.

sprawy R. S.

oskarżonego z art. 190 § 1kk

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce

z dnia 4 lipca 2014 r. sygn. akt II K 309/13

o r z e k a :

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w Ostrołęce do ponownego rozpoznania

Sygn. akt II Ka 270/14

UZASADNIENIE

R. S. został oskarżony o to, że :

w dniu 10 listopada 2012 roku w miejscowości O. groził M. R. pozbawieniem życia, przy czym groźby te wzbudziły w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione,

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk

Sąd Rejonowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 4 lipca 2014 roku w sprawie II K 309/13 uniewinnił oskarżonego R. S. od popełnienia zarzucanego mu czynu i koszty postępowania przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku złożył prokurator, zaskarżając wyrok w całości i na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 kpk zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania art. 4, 7 oraz art. 410 kpk mającą wpływ na treść orzeczenia, a polegającą na uwzględnieniu przez Sąd okoliczności przemawiających wyłącznie na korzyść oskarżonego, przekroczeniu przez Sąd

granic swobodnej oceny dowodów i dowolności w ich ocenie, dokonanej w sposób wybiórczy oraz wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego i tak :

- przypisaniu waloru wiarygodności zeznaniom świadka M. S. oraz wyjaśnieniom oskarżonego R. S. w zakresie okoliczności, iż w trakcie zajścia nie padały pod adresem pokrzywdzonego groźby karalne w sytuacji, gdy wiarygodność tych osób została zanegowana w zakresie ilości osób biorących udział w zajściu po stronie oskarżonego

- odmówienie waloru wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonego oraz świadków A. Z. i S. K. w zakresie faktu, iż słyszeli wypowiedziane pod adresem pokrzywdzonego groźby w szczególności uznaniu, iż świadek A. Z. nie mógł słyszeć słów wypowiedzianych w trakcie zajścia

- pominięciu przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego dowodu z zapisów notatników służbowych funkcjonariuszy Policji przybyłych na miejsce zdarzenia, z treści których wynika, iż trzech mężczyźni znani pokrzywdzonemu nie tylko wyzywali go, ale również grozili pobiciem

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, a wynikający z dokonania wybiórczej, dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów a wręcz przypisywania dowodom treści których one nie zawierały, co skutkowało uniewinnieniem oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, podczas gdy należała ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a zwłaszcza zeznań pokrzywdzonego i zeznań świadków S. K. i A. Z. oraz pozaosobowych dowodów zapisów z notatników służbowych funkcjonariuszy Policji interweniujących na miejscu zdarzenia wskazuje jednoznacznie, iż oskarżony dopuścił się popełnienia czynu z art. 190§ 1 kk

Na zasadzie art. 427 § 2 kpk i art. 437 § 2 kpk podnosząc powyższe zarzuty prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ostrołęce.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja prokuratora jest o tyle zasadna, że skutkowałą uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Trafnie podnosi prokurator w apelacji zarzut obrazy przepisów postępowania, a mianowicie art. 4, art. 7 i art. 410 kpk. Obraza tych przepisów miała niewątpliwie wpływ na treść wyroku. Sposób przeprowadzenia postępowania dowodowego w niniejszej sprawie nie budzi w zasadzie zastrzeżeń, ale ocena dowodów dokonana przez Sąd Rejonowy jest pobieżna, jednostronna, niekonsekwentna. Z uzasadnienia wyroku wynika, że Sąd dokonał jedynie powierzchownej analizy zebranych w sprawie dowodów. Zasadnie podnosi prokurator, że Sąd uwzględnił jedynie okoliczności korzystne dla oskarżonego R. S., co jest wbrew określonej w art. 4 kpk zasadzie obiektywizmu. Zgodnie z tym przepisem sąd obowiązany jest badać i uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego.

Sąd przyjął za wiarygodną wersję zdarzenia wynikającą z wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadka M. S., która jest całkowicie odmienna od wersji pokrzywdzonego i pozostałych świadków co do istotnych okoliczności zajścia mającego miejsce w dniu 10 listopada 2012 r. między oskarżonym a M. R.. Sąd uznał, iż po opuszczeniu sklepu (...) doszło między nimi do konfliktu, podczas którego wyłącznie wzajemnie sobie ubliżali. Za niewiarygodne Sąd uznał zeznania pokrzywdzonego M. R., świadków S. K., A. Z., z których wynika, iż w czasie zajścia oskarżony groził pokrzywdzonemu także pozbawieniem życia.

Z art. 4 kpk jest ściśle związany art. 7 kpk. W myśl art. 7 kpk organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Z przepisu tego wynika więc, że warunkiem prawidłowej oceny materiału dowodowego w sprawie jest wzięcie pod uwagę i dokonanie oceny wszystkich przeprowadzonych dowodów. Zwrot „wszystkie” dowody odnosi się oczywiście tylko do dowodów istotnych w

sprawie. Słusznie podnosi prokurator w apelacji, że przy ocenie materiału dowodowego, Sąd pominął dowód z zapisów notatników służbowych funkcjonariuszy Policji, którzy przybyli na miejsce zdarzenia. Z treści tych zapisów wynika, że były kierowane groźby pod adresem pokrzywdzonego. Potwierdza to wersję zdarzenia przedstawioną przez pokrzywdzonego M. R. i świadków S. K. oraz A. Z.. Jest to istotny dowód w sprawie, a zatem ocena materiału dowodowego nie jest pełna, a tym samym nie może być uznana za prawidłową.

Zgodzić należy się ze stanowiskiem prokuratora, że ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd Rejonowy nie jest oceną swobodną, ale oceną dowolną, dokonaną wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego. Dowody zebrane w niniejszej sprawie zostały ocenione przez Sąd w sposób wybiórczy, co wynika z uzasadnienia wyroku. Sąd jest niekonsekwentny w swojej ocenie dowodów. Dotyczy to także wyjaśnień oskarżonego R. S. i zeznań świadka M. S., którym częściowo daje wiarę, a w części uznaje wyjaśnienia i zeznania tych osób za niewiarygodne. Sąd Rejonowy nie uzasadnił należycie swojego stanowiska, dlaczego uznał za wiarygodne co do przebiegu zdarzenia wyjaśnienia oskarżonego i świadka M. S., zaś odmówił wiary w zasadniczej części zeznaniom pokrzywdzonego i świadków S. K. oraz A. Z.. Treść uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego wskazuje jednoznacznie, że Sąd dopuścił się obrazy art. 410 kpk. Sąd nie wypełnił bowiem wymogu zawartego w tym przepisie, aby podstawą wyroku był „całokształt”, czyli wszystkie okoliczności (dowody) ujawnione w toku rozprawy głównej.

Z uwagi na powyższe uchybienia Sądu przy rozpoznaniu niniejszej sprawy wypowiedzanie się odnośnie podnoszonego w apelacji prokuratora zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mającego wpływ na jego treść, na obecnym etapie postępowania uznać należy za przedwczesne. Uchybienie w postaci błędu w ustaleniach faktycznych dotyczy sytuacji, gdy prawidłowo ujawniono dowody stanowiące podstawę orzeczenia, a także dokonano prawidłowej ich oceny. Oznacza to, że sąd ustalając stan faktyczny, wziął pod uwagę wszystkie dowody ujawnione na rozprawie i prawidłowo je ocenił.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd winien dokładnie przeprowadzić postępowanie dowodowe, wszystkie dowody poddać wnikliwej analizie i należytej, zgodnej z wymogami art. 7 kpk ocenie oraz wyczerpująco uzasadnić swoje stanowisko. Dopiero wtedy możliwe będzie wydanie prawidłowego rozstrzygnięcia w sprawie oraz merytoryczna kontrola trafności orzeczenia przez sąd odwoławczy.

Z tych względów z mocy art. 437 § 2 kpk Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.